

#1 Internationale Bestsellerauteur

Zondig hart

De zonde
van verlangen...

SYLVIA DAY

Over het boek

Eén blik was voldoende om het verlangen in elkaar aan te wakkeren. Maar Lady Jessica Sheffield is de bruid van iemand anders en Alistair Caulfield vertrekt naar de andere kant van de wereld. Nu, zeven jaar later en inmiddels weduwe, stapt Jessica aan boord van een schip dat haar naar een van de plantages van haar overleden man moet brengen. De succesvolle koopman en eigenaar van het schip herkent ze bijna niet. Alistair is een totaal andere man dan de jonge wilde hond die Jessica heeft leren kennen. Zeven jaar hebben ze hun verlangens ontkend, maar hoe lang kunnen ze dat tijdens deze reis volhouden?

Zondig hart was de inspiratie voor *Verslaafd aan jou*, deel 1 in de *Crossfire*-serie!

Over de auteur

Sylvia Day is de #1 *New York Times*- en internationale bestseller-auteur van meer dan twintig romans. Haar boeken verschijnen in veertig landen en wereldwijd zijn er meer dan 12 miljoen exemplaren van verkocht. Ze is een #1 bestsellerauteur in twintig landen, favoriet bij lezers van allerlei genres. Haar boeken werden verkozen tot Amazon's Best of the Year in romantiek, ze werd genomineerd voor de Goodreads Choice Award voor beste auteur en tot tweemaal toe genomineerd voor de prestigieuze Romance Writers of America's RITA Award.

Volg de auteur op sylviaday.com, facebook.com/authorsylviaday en twitter.com/sylday.

Van dezelfde auteur

Verslaafd aan jou
Begeerd door jou
Verbonden met jou

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sylvia Day

Zondig hart

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Seven Years to Sin

© 2011 by Sylvia Day

Vertaling

Emilin Lap

Omslagbeeld

© Ilona Wellmann / Arcangel Images

Omslagontwerp

Bram van Baal

Drukker

Wilco - Printing & Binding, The Netherlands

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0442 4

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Proloog

De atletisch gebouwde mannen die in een lichamelijke titanenstrijd verwickeld waren, vormden een onweerstaanbaar en opwindend schouwspel. Hun basale dierlijke aard kwam onverbiddeijk naar de oppervlakte door hun onverholten agressie en genadeloosheid. De inspanningen die ze leverden, verraadden een kracht die het meest primitieve instinct van vrouwen aansprak.

Lady Jessica Sheffield was niet ongevoelig, zoals een dame van adel volgens haar opvoeding moest zijn.

Ze kon haar ogen niet afhouden van de twee jongemannen die in een verhitte worstelpartij verwickeld waren op het gras aan de overkant van de kleine, ondiepe vijver. De ene zou binnenkort haar zwager worden; de andere was een vriend van hem, een flierefluiter die door zijn meer dan knappe voorkomen het merendeel van de straffen die hem toekwam misliep.

‘Ik zou ook wel zo willen rollebollen als zij,’ zei haar zus verlangend. Hester keek ook toe vanaf haar plek onder de oude eik. Er waaide een zacht briesje dat de bladeren van de bomen op het indrukwekkende landgoed van Pennington deed ruisen. Het huis lag beschut tegen de helling van een dicht beboste heuvel waar de goudkleurige façade en de vergulde raamkozijnen het zonlicht weerkaatsten en iedere bezoeker met een intense sereniteit vervulden.

Jess richtte zich met tegenzin weer op haar borduurwerk, zich realiserend dat het haar taak was haar zus te berispen voor het staren terwijl ze zich er feitelijk net zo schuldig aan

maakte. ‘Dergelijk gedrag is niet weggelegd voor vrouwen die geen meisjes meer zijn. Verlang nooit naar iets wat je niet kunt hebben.’

‘Waarom kunnen mannen hun hele leven jongens blijven en moeten wij vrouwen oud worden terwijl we nog jong zijn?’

‘De wereld is gemaakt voor mannen,’ zei Jess zacht.

Onder de rand van haar strohoed door gluurde ze nog eens naar het worstelende stel. Een kort en fel commando deed hen midden in een houdgreep bevrozen en zette haar ruggengraat op slot. Alle hoofden draaiden zich gelijktijdig om. Ze zag haar toekomstige echtgenoot op de twee jongere mannen aflopen en langzaam stroomde de spanning uit haar lichaam, als het tij dat zich na een geweldige golf geruisloos terugtrekt. Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af of ze deze heftige reactie op de minste vorm van onmin ooit kwijt zou raken of dat ze zo gewend was om bang te zijn voor de toorn van een man dat ze daar nooit vanaf zou komen.

Lang van postuur en smaakvol gekleed schreed Benedict Reginald Sinclair, burggraaf Tarley en toekomstig graaf van Pennington, over het gazon met de air van een man die precies wist welke macht hij had. Zijn adellijke arrogantie stelde haar net zo gerust als dat het haar beangstigde. Voor sommige mannen was het genoeg om zelf te weten waar ze toe in staat waren, maar anderen vonden het nodig om er te pas en te onpas mee te koop te lopen.

‘En wat is de taak van vrouwen in de wereld dan?’ vroeg Hester met een verongelijkt gezicht waardoor ze jonger leek dan haar zestien jaar. Met een ongeduldig gebaar veegde ze een krul uit haar gezicht die precies dezelfde kleur had als de lokken van Jessica. ‘Om mannen te dienen?’

‘Om ze te maken.’ Jess zwaaide naar Tarley, die kort zijn hand opstak. Ze zouden morgen in de aanwezigheid van een zorgvuldig geselecteerd en elitair publiek trouwen in

de familiekapel van de Sinclairs. Ze keek om verschillende redenen uit naar het moment, niet in het minst omdat ze dan eindelijk verlost zou zijn van haar vaders onvoorspelbare en ogenschijnlijk willekeurige woede-uitbarstingen. Ze nam het de markies van Hadley niet kwalijk dat hij haar het belang van een goede naam bij wilde brengen en hoe die te behouden. Het was de strenge manier waarop hij haar tekortkomingen corrigeerde die haar tegenstond.

Hester maakte een geluid dat veel weg had van een snuif. 'Dat had onze vader kunnen zeggen.'

'En zo ongeveer de rest van de wereld. Dat weet jij net zo goed als ik.' Hun moeders nimmer aflatende pogingen om Hadley een erfgenaam te schenken, hadden haar het leven gekost. Hadley had geen andere keus gehad dan een andere vrouw te nemen, kreeg nog een derde dochter en moest uiteindelijk vijf jaar wachten voordat hij dan eindelijk zijn teer-geliefde zoon in de armen kon sluiten.

'Ik kan me niet voorstellen dat Tarley jou als broedmachine ziet,' zei Hester. 'Ik geloof zelfs dat hij een zwak voor je heeft.'

'Dat is dan een prettige bijkomstigheid, maar hij zou mij nooit gevraagd hebben als ik geen geschikte bloedlijn had.'

Jess keek toe hoe Benedict zijn jongere broer berispte voor zijn wilde spel. Michael Sinclair leek oprecht berouw te tonen maar dat gold geenszins voor Alistair Caulfield. Zijn houding was niet overdreven uitdagend maar veel te trots om schuld te betuigen. De drie mannen vormden een krachtig portret – de Sinclairs met hun volle chocoladebruine lokken en slanke, sterke bouw, en Caulfield, die volgens de verhalen hand in hand door het leven ging met Mephisto, dankzij zijn inktzwarte haar en duivelse knappe trekken.

'Beloof me dat je gelukkig met hem wordt,' zei Hester, naar haar toe leunend. Haar ogen waren net zo stralend groen als het gras onder hun voeten en ze stonden ernstig. De kleur van haar ogen was een erfenis van hun moeder, net als hun

lichte haarkleur. Jess had de grijze ogen van haar vader geerfd. Dat was het enige stukje van hemzelf dat hij haar ooit gegeven had. En daar was ze niet rouwig om.

‘Dat ben ik wel van plan.’ Je kon het nooit zeker weten, maar waarom zou ze Hester onnodig ongerust maken? Tarley was uitgekozen door hun vader en Jess zou eraan moeten wennen, hoe dan ook.

Hester ging door. ‘Ik gun ons geen van beiden zo te eindigen als onze moeder. Het leven is bedoeld om van te genieten, om mooi te zijn.’

Jess draaide zich om op het ronde marmeren bankje waarop ze zat en borg haar borduurwerk zorgvuldig op in de tas die naast haar stond. Ze hoopte dat Hester haar dierbare optimistische aard voor de rest van haar leven zou kunnen behouden. ‘Tarley en ik respecteren elkaar. Ik heb altijd genoten van onze ontmoetingen en gesprekken. Hij is intelligent en geduldig, galant en beleefd. En het is een uitzonderlijk mooie man. Dat kan niemand ontgaan.’

Hesters lach verlichtte hun plek in de schaduw uitbundiger dan de zon had kunnen doen. ‘Ja, dat is waar. Ik kan alleen maar bidden dat vader voor mij een even aantrekkelijke kandidaat kiest.’

‘Heb je nog geen specifieke jongeman op het oog?’

‘Niet bepaald, nee. Ik ben nog op zoek naar de perfecte combinatie van eigenschappen die het beste bij mij past.’ Hester keek naar de drie mannen die nu over ernstiger zaken leken te spreken. ‘Ik wil een man van Tarleys status, maar met het opgeruimde karakter van meneer Sinclair en het uiterlijk van meneer Caulfield. Hoewel ik vermoed dat Alistair Caulfield de knapste man van heel Engeland is, en wellicht ook daarbuiten, dus wat dat betreft zal ik met minder genoegen moeten nemen.’

‘Hij is veel te jong voor mij om zo te bekijken,’ loog Jess met een blik op het onderwerp van gesprek.

‘Nonsens. Hij is volwassen voor zijn leeftijd; dat zegt iedereen.’

‘Hij is beschadigd door een gebrek aan opvoeding. Dat is wat anders.’ Waar Jess geplaagd werd door te veel beperkingen, moest Caulfield het totaal zonder doen. Zijn drie oudere broers hadden alle rollen van erfgenaam, officier in het leger en geestelijke al op zich genomen, en voor hem was er niets meer. Verder had een overbezorgde moeder zijn leerproces en verantwoordelijkheidsgevoel in de kiem gesmoord. Hij stond bekend om de risico’s die hij nam en het feit dat hij nooit een weddenschap of uitdaging uit de weg ging. In de paar jaar dat Jess hem nu kende was hij elk jaar nog losbandiger geworden.

‘Twee jaar leeftijdsverschil is niets,’ sprak Hester haar tegen.

‘Niet als je dertig en tweeëndertig vergelijkt misschien, maar als je zestien en achttien met elkaar vergelijkt? Dat is een heel leven.’

Jess zag Benedicts moeder in lichte draf op zich afkomen wat met zekerheid betekende dat haar korte pauze van de chaos van de laatste voorbereidingen nu ten einde was. Ze stond op. ‘Ik raad je in elk geval aan je pijlen op iemand anders te richten. Het is niet aannemelijk dat meneer Caulfield nog iets van zijn leven zal maken. Zijn beklagenswaardige positie als de overbodige vierde zoon staat garant voor een leven zonder richting of uitkomst. Het is jammer dat hij ervoor heeft gekozen zijn goede naam af te werpen om er ongebreedeld op los te leven, maar dat is zijn verlies en het hoeft niet het jouwe te worden.’

‘Ik heb horen zeggen dat zijn vader hem een schip en een suikerrietplantage heeft geschonken.’

‘Het is zeer wel mogelijk dat Masterson dat heeft gedaan in de hoop dat zijn zoon zijn neiging tot riskante ondernemingen mee zou nemen naar een plek hier ver vandaan.’

Hester zuchtte. ‘Soms wilde ik dat ik kon reizen, ver, ver weg van hier. Ben ik de enige die zulke gedachten heeft?’

Integendeel, wilde Jess zeggen. De gedachte aan ontsnappen was meerdere malen in haar opgekomen, maar haar bestemming was al precies bepaald. Zo bekeken had zij het moeilijker dan vrouwen van lage komaf. Wie was ze als ze niet de dochter van de markies van Hadley was en de toekomstige gravin Tarley? Als geen van hen de behoefte had om noemenswaardige reizen te maken, zou zij ook nooit in de gelegenheid komen. Maar het zou ongepast en oneerlijk zijn om dergelijke overpeinzingen met haar ontvankelijke zus te delen. ‘Als God het wil,’ zei ze daarom, ‘krijg je een echtgenoot die je alles geeft wat je hartje begeert. Dat verdien je.’

Jess maakte de leiband van Temperance, haar geliefde mopshondje, los en gebood haar dienstmeid haar tas te pakken. Toen ze haar zus passeerde, stopte ze even om voorover te buigen en een kus op Hesters voorhoofd te drukken. ‘Bekijk lord Regmont maar eens goed tijdens het diner vanavond. Hij is voorkomend, bijzonder charmant en net terug van een lange reis. Jij zult een van de eerste diamanten zijn die hij na zijn terugkeer ontmoet.’

‘Dan moet hij twee jaar wachten op mijn presentatie,’ antwoordde Hester met onverholen misnoegen.

‘Jij bent het waard om op te wachten. Dat zal iedere man die van enige goede smaak getuigt meteen zien.’

‘Alsof ik er iets over te zeggen heb, ook al toont hij interesse.’

Met een knipoog boog Jess dichter naar haar toe en fluisterde: ‘Regmont is goed bevriend met Tarley. Ik weet zeker dat Benedict een goed woordje voor hem zal doen bij onze vader mocht het nodig zijn.’

‘Echt waar?’ Hester wiebelde ongedurig met haar schouders van opwinding zoals alleen jonge meisjes dat kunnen. ‘Je moet me aan hem voorstellen.’

‘Dat doe ik zeker.’ Jess vertrok nadat ze nog één keer zwaaide. ‘En in de tussentijd niet meer kijken naar flierefluuters zonder toekomst.’

Hester bedekte omslachtig haar ogen maar Jess verwachtte niet anders dan dat haar zus onmiddellijk weer over zou gaan tot het begluren van de mannen als de mogelijkheid zich aandiende.

Dat zou Jess in elk geval doen.

‘Tarley is nogal gespannen,’ merkte Michael Sinclair op terwijl hij het stof van zijn lichaam sloeg en zijn vertrekkende broer nakeek.

‘Hoe kan het ook anders?’ Alistair Caulfield raapte zijn jasje van de grond en schudde een paar grassprietten die aan de stof kleefden los. ‘Morgen wordt hij aan banden gelegd.’

‘Door de Diamant van het Jaar. Niet bepaald vervelend. Volgens mijn moeder is ze nog mooier dan Helena van Troje.’

‘En kouder als een marmeren standbeeld.’

Michael keek hem aan. ‘Pardon?’

Vanaf de andere kant van de ondiepe vijver die ze scheidde keek Alistair hoe lady Jessica Sheffield met haar hondje achter zich aan het gazon overstak in de richting van het huis. Haar ranke figuur was van haar nek tot aan haar polsen en enkels bedekt door een lichte gebloemde stof die strak tegen haar aan werd gedrukt door een zachte bries. Haar gezicht was van hem afgewend en werd door een hoed tegen de zon beschermd, maar haar gelaatstrekken stonden in zijn geheugen gegrift. Hij werd onweerstaanbaar aangetrokken door zoveel schoonheid. Dat gold voor veel mannen.

Haar haar was een prachtige speling van de natuur, haar lokken langer en dikker dan van welke blonde vrouw dan ook. De krullen waren zo bleek dat ze bijna zilver leken, met strepen van donkerder goud die het een warme, rijke gloed gaven. Vóór haar presentatie had ze het weleens los laten

hangen, maar nu was het net zo ingetogen als haar gedrag. Ondanks haar jonge leeftijd vertoonde ze de koele beheersing en geremdheid van een veel volwassener vrouw.

‘Dat zachte haar en die lichte huid,’ mompelde Alistair, ‘en die grijze ogen...’

‘Ja?’

Alistair hoorde de spot in de stem van zijn vriend en haalde diep adem. ‘Haar teint past perfect bij haar temperament,’ zei hij luid en duidelijk. ‘Het is een echte ijskoningin. Je broer mag hopen dat ze snel voor nageslacht zorgt, anders riskeert hij fatale bevriezingsverschijnselen aan zijn pik.’

‘En jij moest eens wat beter op je woorden letten,’ waarschuwde Michael terwijl hij zijn bruine haar fatsoeneerde door er met tien vingers doorheen te kammen, ‘voordat je mij beledigt. Lady Jessica zal binnenkort mijn schoonzus zijn.’

Met een afwezig knikje richtte Alistair zijn aandacht weer op het gracieuze meisje dat zich net zo perfect gedroeg als dat ze eruitzag. Ze fascineerde hem en hij vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat hij een scheurtje in haar gladde porseleinen uiterlijk zou ontwaren. Hij vroeg zich ook af hoe ze, jong als ze was, de druk aankon, dezelfde druk waar hij niet langer tegen had gekund en waar hij nu tegen rebelleerde. ‘Mijn excuses.’

Michael bekeek hem aandachtig. ‘Heb je ruzie met haar gemaakt? Iets in je stem doet mij iets dergelijks vermoeden.’

‘Er is wel iets,’ gaf hij schoorvoetend toe, ‘ze negeerde me gisteravond totaal. Haar kille houding was volledig tegenovergesteld aan dat van haar zus, lady Hester, die bijzonder charmant is.’

‘Ja, Hester is een genot.’ Michaels bewonderende toon was dezelfde als die van Alistair als hij het over lady Jessica had en Alistair trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. Blozend ging Michael verder: ‘Jessica had je waarschijnlijk niet gehoord.’

Alistair haalde zijn schouders op. 'Ik zat naast haar.'

'Aan haar linkerkant? Ze is doof aan dat oor.'

Het kostte hem een ogenblik om die informatie te verwerken en een antwoord te formuleren. Hij had nooit gedacht dat ze minder dan perfect was, maar toch voelde deze imperfectie als een opluchting. Het maakte haar meer mens en minder Griekse godin. 'Dat wist ik niet.'

'Over het algemeen merkt niemand er iets van. Alleen als er erg veel rumoer is, tijdens lange bijeenkomsten, heeft ze er last van.'

'Nu snap ik wat Tarley in haar ziet. Een vrouw die maar de helft van de roddelverhalen hoort is een zegen.'

Michael snoof en begon richting het huis te lopen. 'Ze is koeltjes,' gaf hij toe, 'maar dat past de toekomstige gravin van Pennington. Tarley heeft me verzekerd dat ze genoeg verborgen talenten heeft.'

'Hm...'

'Je klinkt twijfelachtig maar ondanks je bijzonder aantrekkelijke koppie heb je lang niet zoveel ervaring met vrouwen als Tarley.'

Alistairs mond vertrok zich tot een smalle streep. 'Weet je dat zeker?'

'Wat dacht je van het onbetwistbare feit dat hij tien jaar voorsprong op je heeft?' Michael sloeg een arm om Alistairs schouders. 'Ik stel voor dat je toegeeft dat hij op grond van zijn senioriteit uiteindelijk veel beter in staat is om de verborgen kwaliteiten van zijn eigen aanstaande te herkennen.'

'Ik geef in principe nooit iets toe.'

'Dat weet ik, vriend. Ik ben echter bang dat je zult moeten toegeven dat je onze vroegtijdig afgebroken worstelpartij hebt verloren. Het was een kwestie van tijd voordat ik van je gewonnen had.'

Alistair porde hem in zijn ribben. 'Als Tarley je niet was komen redden, zou je me nu om genade smeken.'

‘Wacht! De winnaar is degene die het eerst bij...’
Alistair was al vertrokken voordat hij uitgesproken was.

Over een paar uur zou ze getrouwd zijn.

Terwijl het zwart van de nacht langzaam overging in het grijs van de vroege ochtendschemer trok Jessica haar omslagdoek dicht en leidde Temperance dieper het bos in dat het Pennington-landhuis omringde. Het staccato ritme van de snelle hondenpootjes op het krakende grindpad was zo vertrouwd dat het een kalmerende werking had.

‘Waarom ben je zo kieskeurig?’ mopperde Jess zachtjes. Haar adem maakte wolkjes in de koude lucht en ze verlangde naar het bed waar ze nog niet in had gelegen. ‘Het kan toch overal.’

Temperance keek naar haar op en Jess zou zweren dat het met een blik van verontwaardiging was.

‘Goed dan,’ zei ze met tegenzin maar niet in staat die blik te weerstaan. ‘We lopen nog even verder.’

Ze gingen een bocht om en Temperance bleef staan, snuffelend. Blijkbaar werd de locatie goed bevonden en de mops keerde Jess de rug toe om aan de voet van een boom te hurken.

Glimlachend om dit zwijgende verzoek tot privacy draaide Jess zich om en keek om zich heen terwijl ze besloot om dit pad bij daglicht eens nader te onderzoeken. Anders dan op zoveel landgoederen waar de tuinen en bossen vol stonden met obeliskken, reproducties van Griekse standbeelden en tempels en soms zelfs een verdwaalde pagode, liet Pennington een weldadige waardering van het natuurlijke landschap zien. Op sommige stukken van de route leken de beschaving en alle inwoners ervan even mijlenver weg te zijn. Ze schepte onverwacht veel genoegen in het gevoel, vooral na de vele uren van oppervlakkig onderhoud met mensen die alleen

geïnteresseerd waren in de titel die ze bij haar trouwen zou vergaren.

‘Ik heb nu al zin in onze wandelingen samen,’ zei ze over haar schouder, ‘bij daglicht en met de juiste outfit aan.’

Temperance maakte af waar ze mee bezig was en liep naar haar toe. De mops begon in de richting van het huis te lopen, ongeduldig trekkend aan de lijn nadat ze zo lang had gezocht naar een geschikt plekje om haar gevoeg te doen. Jess volgde haar toen een ruisend geluid links in het bos Temperance op scherp zette. De donkere oren en staart van het hondje staken recht omhoog, en haar pezige, gespierde lijfje stond strak van de spanning.

Jess’ hart ging sneller slaan. Als het maar geen wild zwijn of opgejaagde vos was. Ze zou ontroostbaar zijn als er iets met Temperance gebeurde, het enige wezen op de wereld dat haar niet beoordeelde op alle verwachtingen waar ze met de moed der wanhoop aan probeerde te voldoen.

Er schoot een eekhoorn over het pad. De opluchting overspoelde Jess en ze lachte een ademloze lach. Maar Temperance bleef alert. De hond sprong vooruit en trok de leiband uit Jess’ ontspannen greep.

‘Verdorie. Temperance!’

In een flits van kleine ledematen en vacht waren de twee dieren weg. Het geluid van de achtervolging, het geritsel van de bladeren en het lage gegrom van de mops vervaagden snel.

Haar handen in de lucht gooiend verliet Jess het pad om het spoor van platgetrapte begroeiing te volgen. Ze was zo geconcentreerd aan het spoorzoeken dat ze niet zag dat ze recht op een groot houten prieel afliep totdat ze er bijna tegenaan botste. Ze veerde rechtovereind...

De schorre lach van een vrouw verbrak de stilte. Jess kwam struikelend en geschrokken tot stilstand.

‘Schiet op, Lucius,’ hijgde de vrouw. ‘Straks merkt Trent dat ik weg ben.’